

‘Ik denk nooit: ik moet iets terugdoen’

Meta Verheijen (39), voormalig manager

„Franca en ik hadden als kinderen een traditionele zusjesrelatie: veel samen spelen en veel ruzie maken. Aan het eind van de middelbare school gingen we steeds meer als vriendinnen met elkaar om. Samen winkelen, dat soort dingen, en toen Franca in Leiden ging studeren, kwam ik soms bij haar logeren. Hoewel ze ruim twee jaar ouder is, had ik nooit het gevoel dat ze echt een ‘grote zus’ was. Ik was altijd wat stoerder dan zij. Intussen zijn we, vooral doordat we allebei tegenslagen hebben gehad de laatste jaren, méér dan goede vriendinnen. We staan onvoorwaardelijk voor elkaar klaar zonder dat we iets hoeven vragen of uitleggen.

„Al sinds mijn jeugd heb ik een longziekte, die is de laatste jaren erger geworden. Ik moest mijn baan opgeven, omdat ik zo’n beetje elke maand met longontsteking in bed lag. Soms moet ik naar het ziekenhuis, dan staat Franca altijd als eerste aan mijn bed met een grote reistas vol spullen. Ze weet precies waar ik op dat moment behoefte aan heb. Voor mijn man en kinderen staat er ’s avonds een grote ovenschotel klaar.

„Als ik zo ziek ben en het benauwd heb, kan ik geen prikkels verdragen, dus ook geen mensen om me heen. Maar Franca is geen prikkel. Bij haar heb ik, net als bij mijn man, niet het gevoel dat ik iets hoeft terug te doen, door gezellig te zijn of zelfs maar te bedanken.

„Franca is een paar jaar geleden gescheiden, zij heeft mij nu ook soms nodig. Op zichzelf is onze goede relatie misschien niet eens zo uitzonderlijk, maar we hebben zoveel meegemaakt de laatste jaren, dat we nu ook echt weten dat we blind op elkaar kunnen rekenen. Zoals toen acht jaar geleden brand uitbrak bij de burens en wij ons huis uit moesten. Om twaalf uur ’s nachts stonden we met z’n allen bij Franca op de stoep. En ik heb me geen seconde afgevraagd of dat wel kon.”

Meta en Franca Verheijen groeiden pas een paar jaar geleden naar elkaar toe. Deel 1 van een nieuwe rubriek.

Meta (links) en Franca Verheijen

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar broerzus@nrc.nl

‘Sinds mijn scheiding is zij mijn vangnet’

Franca Verheijen (41), docent geschiedenis

„We hebben eindeloos samen gespeeld, Meta en ik, buiten op de schommel, en met de barbies. Ik voelde me wel echt de grote zus, nog liever speelde ik met vriendinnetjes van mijn eigen leeftijd. We hadden vaak ruzie, gewoon, zoals kinderen dat hebben. De laatste grote ruzie kan ik me nog goed herinneren, op vakantie in Tunesië, het ging om een dropje notabene. We waren 14 en 16. Ik vond het ineens zó kinderachtig en besloot dat dit de laatste keer was. „Tijdens mij studietijd had ik niet zoveel contact met Meta. We zagen elkaar wel natuurlijk, thuis in Limburg. En als ze een nieuwe studentenkamer had, ging ik ook wel bij haar op bezoek in Tilburg. Maar vooral uit nieuwsgierigheid. Pas toen ik eind twintig was, het was uit met mijn toenmalige vriendje, ben ik voor het eerst naar haar toe gegaan omdat ik haar nodig had. Sinds mijn scheiding drie jaar geleden is Meta echt mijn vangnet. Als ik het moeilijk heb, beurt ze me op met lieve WhatsApp-berichtjes, en toen ik het tijdens mijn laatste verhuizing even helemaal niet meer zag zitten, nam ze het heft in handen en zorgde dat ik me in die nieuwe woning snel thuis voelde. Ik weet dat ze met haar zwakke gezondheid soms over haar grenzen gaat om mij te helpen, en daar voel ik me schuldig over, maar ik heb haar dan gewoon echt nodig. Ik heb een groot vriendinnennetwerk dat ook altijd voor me klaarstaat, maar bij hen moet ik toch altijd even een drempel over voordat ik om hulp vraag. Bij Meta niet.

„Als Meta naar het ziekenhuis moet, laat ik alles uit mijn handen vallen en ga ik onmiddellijk naar haar toe. Op zo’n dag heb ik totaal geen rust voor ik haar gezien heb. Ik neem altijd een tas mee met spullen, een extra hemdje, dagcrème. Elke keer wat anders, en elke keer zijn het toevallig net de juiste dingen.”

Brigit Kooijman